

ІЗ СВЯТОМ, ДОРОГІ ЖІНКИ!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

6 березня
у Москві
закінчив
роботу
XXVII з'їзд
КПРС.

ЗА НАУКОВІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО
ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

Видається з 1933 р.

№ 9 (1622).

7 БЕРЕЗНЯ 1986 РОКУ.

Виходить щотижня.

Ціна 2 коп.

Рішення XXVII з'їзду КПРС — в життя!

Бригада слюсарів учбово-експериментальних майстерень, яку очолює М. М. Бондаренко, — одна з кращих у підрозділі. Слюсарі достроково виконали план 1985 року і план XI п'ятирічки. До дня відкриття XXVII з'їзду КПРС бригада рапортувала про виконання плану двох місяців цього року.
НА ЗНІМКУ; секретар партбюро УЕМ, бригадир М. М. БОНДАРЕНКО разом з членами бригади вивчають матеріали XXVII з'їзду КПРС.
Фото І. МОСКАЛЕНКА.

НА ПРОВОДІ МОСКВА...

...Під кінець робочого дня на кафедрі задзвонив телефон. На проводі — Москва.

— Важко передати мої почуття, — сказав Н. М. Якупов. Вражає критичне осмислення пройденого шляху, перспективи на майбутнє. Всі делегати з'їзду, як і я, знаходяться під величезним впливом від Політичної доповіді, всі діяльно, зацікавлено обговорюємо її. Доведеться багато що робити по-новому. Вже визначились деякі плани на майбутнє. Великий привіт всім...

Кафедра теж пам'ятала про свого делегата. «Уважно стежимо роботою з'їзду. Великим враженням Політичної доповіді. Колектив кафедри працює особливим піднесенням. Бажаємо плодотворної роботи...». Таку телеграму ми відправили в Москву на адресу делегата XXVII з'їзду КПРС, завідуючого кафедрою історії КПРС Одеського держуніверситету, доктора історичних наук, професора Н. М. Якупова. Дійсно всі співробітники кафедри — і викладачі і лаборанти — працюють в ці дні з особливим

піднесенням, прагнуть робити все для того, щоб якнайповніше донести до студентів основні положення Політичної доповіді ЦК КПРС XXVII з'їзду партії, з якою виступив М. С. Горбачов.

На кафедрі в аудиторіях, підшефних гуртожитках були обладнані спеціальні куточки і вітрини, де вивішувалися матеріали з'їзду. З раннього ранку до пізнього вечора тут чергують викладачі, які відповідають на різноманітні запитання, дають консультації з різних питань.

В ці дні на засідання клубу «Іскра», який працює при кафедрі історії КПРС, був запрошений ветеран ленинської партії, полковник у відставці Іван Володимирович Локшинський, активний учасник Великої Вітчизняної війни. В підшефному гуртожитку відбулася бесіда за «круглим столом» за темою: «Політична доповідь ЦК КПРС XXVII з'їзду партії». На питання студентів відповідали доктор геолого-мінералогічних наук, професор І. П. Зелінський, кандидат історичних наук К. М. Вілман, асистенти кафедри історії КПРС Ю. А. Немченко, А. В. Фе-

сик та інші. Питання були найрізноманітніші: яка визначальна особливість нинішнього з'їзду, в чому зміст поняття «прискорення», які основні напрями науково-технічного прогресу та інші.

Для роз'яснення матеріалів з'їзду використовується і така форма роботи, як дні науки. Тільки останнім часом найактивнішу участь в лекційній пропаганді взяли доценти В. Г. Пищемуха, О. П. Муратчаєва, М. С. Галицький, В. В. Анищук, старший викладач М. П. Краснянський, асистент Г. П. Гребенник та інші.

До пізнього вечора не гасне світло на кафедрі історії КПРС. Заходять викладачі, студенти, співробітники. Їх все цікавить: що розповів по телефону делегат з'їзду Н. М. Якупов, де можна познайомитися з потрібною літературою, погортати газети. І це цілком природно — адже наша кафедра зараз на особливій вахті.

П. БФІМОВ,
кандидат історичних наук, доцент кафедри історії КПРС.

ВСЕ ДЛЯ ЖІНКИ-ТРУДІВНИЦІ

Міжнародний жіночий день 8 Березня — свято особливе. В цей день в нашій країні жінка-трудівниця, жінка-мати відчуває себе не просто людиною, яка оточена любов'ю і загальною увагою, а й людиною — громадянкою, представницею великої всенародної держави, в якій жінка займає почесне місце. «Соціалізм, — підкреслюється в Політичній доповіді ЦК КПРС XXVII з'їзду КПРС, — визволив жінку від економічного і соціального гноблення, створив їй рівні з чоловіком можливості працювати, здобувати освіту, брати участь у громадському житті».

Велика турбота КПРС і Ра-

дянського уряду про жінку, про сім'ю. Це переконливо підтверджується тими новими конкретними заходами, які повинні бути втілені в життя протягом XII п'ятирічки з метою подальшого поліпшення соціального становища радянської жінки. Наші жінки вже зараз користуються багатьма привілеями. Досить нагадати, що в СРСР тільки за період з 1975 по 1983 р. умови праці були поліпшені більш ніж для 10 млн. жінок. Діючи у нас працюючі норми для жінок в декілька, а часом навіть в де-

[Закінчення на 2-ій стор.]

ВСЕ ДЛЯ ЖІНКИ-ТРУДІВНИЦІ

(Початок на 1-ій стор.)

сятки разів, жорсткіші, ніж в США та інших капіталістичних країнах. В їх основі покладені медичні вимоги, а не виробнича необхідність, як це часто буває на Заході.

Але найважливішою, найбільшою турботою про жінку вважається турбота про дітей, про підрастаюче покоління. Почуття ширшої вдячності викликали у всіх радянських жінок слова Михайла Сергійовича Горбачова про те, що «В XII п'ятиріччі намічається ширше застосування для жінок неповний робочий день, або скорочений робочий тиждень, роботу вдома. Збільшиться тривалість оплачуваної відпустки жінкам-матерям по догляду за дитиною до досягнення нею п'ятирічного віку, а також кількість оплачуваних днів при хворобі дитини. Малообезпечені сім'ї одержуватимуть допомогу на дітей віком до 12 років. Ставиться завдання вже в найближчі роки повністю задовольнити потреби населення в дитячих дошкільних закладах».

У відповідь на турботи партії і уряду радянські жінки сповнені бажання працювати ще більш сумлінно і енергійно, брати активну участь у втіленні в життя рішень партії, завдань державної ваги. Чимало добрих слів заслуговують і трудівниці нашого університету — викладачі, наукові співробітники, студентки, представниці багатьох інших служб і професій, без яких неможливе функціонування університету.

Сьогодні, напередодні весняного свята, в числі кращих хочеться назвати Євгенію Григорівну Бачинську, старшого інспектора відділу кадрів; Сусанну Василівну Бондар, бібліотекаря НБ ОДУ; Галину Герасимову, студентку V курсу мехмату, секретаря комітету комсомолу факультету; Олек-

сандру Іванівну Голоденко, економіста УЕМ; Валентину Іванівну Грудницьку, головного бухгалтера УЕМ; Валентину Григорівну Зарембу, доцента кафедри загальної фізики; Ірину Котеньову, студентку IV курсу юрфаку, члена комітета комсомолу ОДУ, відмінницю навчання; Наталю Анатолівну Мірошниченко, доцента кафедри кримінального права; Антоніну Петрівну Олійникову, коменданта гуртожитку № 2; Світлану Григорівну Орловську, аспірантку істфаку; Людмилу Василівну Матвіюк, асистента кафедри матаналіза; Ганну Миколаївну Перчеклій, методиста заочного відділення факультету РГФ; Заїру Валентинівну Першину, завідувачку кафедрою історії УРСР, історіографії, професора; Галину Петухову, студентку V курсу хімфаку, члена бюро обкому ЛКСМУ, відмінницю навчання, Емму Вікторівну Пилипчук, заступника директора з наукової роботи НБ ОДУ; Ангеліну Миколаївну Полив'яну, заступника голови профкому співробітників ОДУ; Олену Іванівну Стрельцову, доцента хімфаку, члена профбюро факультету; Діну Семенівну Чернявську, доцента кафедри теорії і методики літератури; Марію Миколаївну Чистякову, старшого викладача, секретаря партбюро кафедри наукового комунізму; Галину Антонівну Швець, доцента кафедри ботаніки.

Жінки університету, як і всі трудящі жінки Країни Рад, з оптимізмом дивляться в завтрашній день, палко підтримують широкі ініціативи Радянської держави, спрямовані на збереження миру і попередження ядерної війни. І сьогодні, разом з усіма радянськими жінками, вони сповнені бажання самовідданою працею зробити свій внесок у виконання всіх планів, накреслених XXVII з'їздом КПРС.

РАДІСТЬ І ГОРДИСТЬ

Як у кожній газеті, у нас теж є автори, які навіть виходячи на пенсію, не поривають зв'язків з університетом, студентською молоддю, багатотиражкою.

Завжди гострими і цікавими виходять матеріали у доктора біологічних наук, професора, ветерана праці, комуніста з 1940 року Антоніни Іванівни Дьоміної.

І ось днями наш кореспондент зв'язався по телефону з Антоніною Іванівною.

— Шановна Антоніно Іванівно, дозвольте сердечно поздоровити Вас з наступаючим святом наших славних жінок. Щастя Вам і доброго здоров'я. Як ваш настрій, самопочуття?

— Мені здається, що сьогодні, всі пенсіонери відчують себе бадьоріше. Настрій чудовий, а інакше не мо-

же і бути. Ви, вже певно, здогадалися, що я маю на увазі? Так, роботу XXVII з'їзду КПРС. Уважно слухаю виступи делегатів по телебаченню, потім знов перечитую їх у пресі. Що вам сказати? Це — грандіозно. Іншого слова не підберу.

А яка чудова доповідь Михайла Сергійовича Горбачо-

вал! Мені доводиться спілкуватися з жінками, різними за віком, освітою, фахом і без перебільшення можу сказати, що кожна з них знаходиться під великим враженням від Політичної доповіді ЦК, Ціткі, дохідливі формулювання, захоплюючи дух перспективи.

Гордістю за нашу партію наповнюються наше серця у ці дні. Глибоке моральне задоволення відчуває кожен з нас від того, що у всіх виступах на з'їзді — думки і сподівання народу.

Хочеться жити довго, щоб бути свідком справді благотворних змін, які мають здійснити радянські люди.

Записав М. УСПЕНОВ.

Виконання виробничого плану УЕМ багато в чому залежить від чіткого планування випуску товарної продукції. Цим займається старший економіст УЕМ Олександр Іванівна Голоденко. В її відомі також зростання продуктивності праці, зниження собівартості продукції. 17 років працює в УЕМ Олександра Іванівна. Вона бере також активну участь в громадській роботі колективу.

Валентина Іванівна Грудницька працює головним бухгалтером в учбово-експериментальних майстернях ОДУ понад 10 років. Спеціаліст високої кваліфікації, уміль організатор, вона подає приклад у ставленні до роботи, у принциповому підході до вирішення складних виробничих та громадських питань.

Фото І. МОСКАЛЕНКА.

ТРУДНОЩІВ ВОНА НЕ БОЇТЬСЯ

Багато вдячних, ласкавих і ніжних слів говоримо ми в день 8 Березня жінкам, і вони, звичайно, заслужили їх. Заслужили своїм розумом, тактом, увагою, чуйністю, працелюбністю, всім тим, що так приваблює в них. Напередодні свята мені хочеться розповісти про свою однокурсницю.

На першому курсі, перед кожним з нас стоїть завдання не тільки добре вчитися, але — що нітрохи не легше — пізнати одне одного, подружитися, часом на все життя. І тут багато залежить від комсомольського активу, старости.

Комсоргом 5 групи першого курсу юридичного факультету була обрана Ірина Котова. Професією юриста Ірина вибрала для себе ще в школі. Вона чітко уявляла всі труднощі, пов'язані з цією професією, але іншої мрії в неї не було. Відразу ж після школи Ірина йде працювати в транспортну прокуратуру інспектором канцелярії. В 1983 році вона вступала на юрфак, але перша спроба закінчилася невдачею. Після цього працювала у ВО «Чорноморська іграшка», брала активну участь в комсомольському житті об'єднання, була обрана

членом комсомольського бюро. 1985 рік став для Ірини щасливим: вона була прийнята до лав КПРС і стала студенткою Одеського університету. Спочатку у комсорга були труднощі. Воно і зрозуміло: колектив новий, люди майже не знають одне одного, треба було об'єднати людей, згуртувати їх і водночас взяти кожного окремо, дібрати до кожного свій ключик. Але Ірина долає всі труднощі, адже у неї є головне: бажання працювати з людьми. Напередодні свята хочеться побажати Ірині і всім дівчатам нашої групи світлого щастя, успіхів і удачі в усьому.

С. ЧАУРА,
студент I курсу юрфаку.

З ПОВАГОЮ

Поки я розмовляла із старшим інспектором відділу кадрів Євгенією Григорівною Бачинською, в кабінет один по одному заходили співробітники університету. Євгенія Григорівна уважно ставилася до потреб кожного: виписувала довідки, представляла печатки в лікарняні довідки, відзначала наказом провістку з військового. Потім принесли список викладачів, представлених до урядових нагород — Євгенія Григорівна буде оформляти представлення. На моїх очах коло обов'язків старшого інспектора відділу кадрів швидко розширювалося. Одна з жінок, яка зайшла до кабінету, навіть сказала: «Я до вас за порадою, адже ви все знаєте...».

Євгенія Григорівна дійсно знає все, що стосується її роботи, адже вже понад 20 років веде вона кадрові справи професорсько-викладацького складу у відділі кадрів ОДУ. І те що, багатьох людей вона знає особисто, пам'ятає, скільки років вони працюють в університеті, знає про їхні посадові переміщення, сімейний стан, допомагає швидко і якісно вирішувати поточні справи. Окрім роботи з відвідувачами, в неї ще багато інших справ.

Особливо уважно ставиться Євгенія Григорівна до ветеранів війни і праці. Ось прийшла жінка, яка запитала, де можна отримати посвідчення і медаль «Ветеран праці», бо вона хворіла і не змогла бути на урочистих зборах, де вручалися нагороди.

— Щомісяця, — розповідає Євгенія Григорівна, — я

готую представлення в райвиконком на наших ветеранів. Декілька років тому назад звання ветерана праці надавалося автоматично кожному, хто йшов на пенсію. Траплялися випадки, коли людина працювала в університеті недовго, мала в особовій справі зауваження, стягнення, а їй все одно оформляли ветеранство. Сьогодні порядок присвоєння почесного звання змінено, воно присвоюється достойним — жінкам, які працювали 20 років, чоловікам з 25-річним стажем роботи. Останнім часом ми, наприклад, представляли до звання «Ветеран праці» доцента біофаку Н. К. Бочарову, доцента кафедри педагогіки С. Н. Василевську, заступника директора Інституту фізики М. Г. Дьяченко, співробітницю Наукової бібліотеки Е. В. Пилипчук і С. В. Бондар. Всі вони продовжують активно працювати на своїх місцях і, звичайно, при своєнні почесного звання «Ветеран праці» є визнанням їхньої багаторічної сумлінної праці. До мене, — продовжує Євгенія Григорівна, — надходять і представлення на подяки співробітникам. Приємно записувати їх до трудових книжок, навіть, коли цих подяк буває майже триста, як це було напередодні святкування Дня Перемоги. А якщо приносять дані про винесення догани, то зовсім перевіряю, чи є пояснювання від співробітника, чи не вийшов місячний строк з дня винесення догани, адже в такому випадку вона не заноситься до особової справи. Оформлення особових справ, пенсійних документів,

Разом з усіма радянськими жінками святкують Міжнародний жіночий день іноземні студентки ОДУ стажисти з Угорщини Марія Фюгеді та Сільвія Варга, студентка IV курсу хімфаку Марта Утрія (Куба), стажистка мехмату з Нікарагуа Мара Мерседес Сельва та кубинки — стажистка філфаку Міріан Іглесіас і студентка IV курсу хімфаку Марія Панду.

Фото І. МОСКАЛЕНКА.

ТВОРЧИСТЬ

БЕЛЛА ВЕРНИКОВА,
літсотрудник «ЗНК».

САНЬКИН взвод поставили в оцепление — стрельбище во время учений оцепляется и отделяется от мирных полей. Построились, пошли вдоль виноградника. Санька самый высокий в строю. Сейчас это хорошо, потому что его первого из строя поставят на пост и последнего сменят, и идти к машине ближе. Санька остался на перекрестке дорог, а все пошли дальше. Сейчас сержант расставит остальных и вернется — проверить, как рядовой Березин несет службу. Вот, уже идет. Видный издали, коренастый Апухтин неторопливо возвращается к углу виноградника; задумчиво постоял, как бы не замечая Березина, посмотрел на дорогу, прислушался. Наконец, взглянул на Саньку и произнес:

— Ты, вот что: смотри, рот не разевай. Это самое хитрое место. Дорога прямо в село ведет, и если кто на трассу выйди поскорей захочет, сворачивает с дороги наискосок, через полигон... Сегодня боевыми стреляем... Понял?

— Понял, а мы будем стрелять?

— Не знаю, может и будем. Апухтин взглянул на часы, достал сигарету и уселся на камень с краю дороги.

Помолчали. Из глубины виноградника проступил далекий шум трактора, ветерок прошуршал среди веток. Тишина обняла и словно заворожила, не давая пошевелиться и издать звук.

Санька вспомнил, как вчера вечером он пытался написать письмо маме, но само собой написало не для матери, а для Тани. Начал так: «Здравствуй, мама!», а потом все пошло для Тани. О том, как весело ехали в часть, как ребята шутили на первых построениях, как опрокинулась водовозка во время его дежурства на кухне. Потом, незаметно,

письмо перешло опять для мамы — решительно и без жалоб о режиме, зарядке, как ровняют по утрам подушки по ниточке; и не было ли писем от школьных друзей, не заходят ли, и кто как живет? Потом, совсем уже непонятно для чего, Санька описал Апухтина, но как бы это был не сержант, а он сам, Березин Сашка. И снова для Та-

Юрий Невежин,
научный сотрудник ОГУ.

ПОЛИГОН

РАССКАЗ

ни: вначале смутное, о чем всегда и виду не подавал, а затем вдруг пришла решительность, но оказалось, что и скрывать нечего. Ты, мол, там, а я вот, здесь... Написал — зачеркнул. Представил Танины глаза и лицо, зачеркнул еще раз и бросил писать вовсе. Вспомнил дом, Ленинград и Невский; со всеми подробностями дорогу к Дворцовому мосту. А день чистый, и такое небо, что голубизна и белые комки облаков даже в темной, гладкой воде Невы, отражаясь, сохраняют цвет; и линейная набережная и...

— Ты, Березин, откуда родом? — неожиданно спросил Апухтин.

— Из Ленинграда, — быстро ответил Санька, но не захотелось ничего рассказывать, да и как это расскажешь, и что Апухтину за дело слушать Санькины слова о чистом-чистом небе. Мало ли где какое небо?

Апухтин молчал. «Надо бы спросить и его о доме» — подумал Санька и осторожно произнес:

— А ты, откуда?

— ...Хороший город, Ленинград, я был, один раз, колыбель революции... — этот ответ успокоил Саньку. Значит, не придется ему «делиться» своим Ленинградом.

— А я из Вознесенска, команда у нас хорошая по мотоциклу. Слышал? — продолжил Апухтин.

— Слышал, — соврал Санька и перескочил побыстрее на другую тему. — Ты, говорят, в отпуск ездил?

— Говорят!? — странно и двусмысленно ответил Апухтин. То ли выразил недовольство по поводу разговоров о себе, то ли вообще решил восстановить дистанцию и прекратить разговор.

Санька умолк и подобрался. Апухтин, однако, продолжал сидеть, и Березин подумал о том, какое ему дело до Апухтина и его отпуска. Рано или поздно будет время и он пройдет по Ленинграду, расстегнув пальто, вздохнет полной грудью, окунется в суету и оживление города, шум улиц; вынет глазами все изгибки, все черточки замершего раз и навсегда всплеска архитектуры. Будет время!

Апухтин пошевелился, нарушая вновь подступившую тишину. Щелчком откинул на дороге окурок. Сашка следил теперь за струйкой сиреневого дымка, поднимающегося из колеи... Заговорил Апухтин неожиданным тоном, быстро, пугая слова, торопясь.

— Я, Березин, вижу, ты все думаешь... А понимаешь ты такое? Приходит в роту лейтенант и дает телеграмму: «Приезжай, умерла Варя». Чтобы сомнений не возникло, неразберихи, понимаешь, чтобы не возникло — адрес красным карандашом подчеркнут. Все честь по чести — Апухтину Сергею Васильевичу. Вот — мой отпуск!

(Окончание на 4-й стр.)

В мягком изгибе усмешливой нижней губы, в серых мятежных глазах, в подбородке тяжелом, в жизни, развешанной по городам и женам, в чем углядела ты знаки совместной судьбы!

Он смалодушничал, ты подставляешь плечо, высказал силу, ты рада к нему прислониться, тихая женщина, наша подружка, сестрица, тяжело тебе, но и весело, и горячо.

Ты и ребенка без спроса ему родила, втайне надеялась, что не уйдет, обживется, а не сумеет, веревочкой горе завьется. вырастет дочка, обычные нынче дела.

Он позвонит, и все оборвется внутри, кто рассудил, что былшем поросло, отболело, он позвонит тебе просто по делу, ладно, по делу, родной, говори! говори!

* * *

В годде ночь, еще ходят пустые такси, частный машиновладелец нас тоже устроит, вечер был наш, и нам не было плохо, спроси, что заставляет грустить, что меня беспокоит.

Если заметишь и спросишь, плечами пожму, мне, благодарной за каждое нежное слово, мне ли, уже занемевшей в безмужнем доме, мне ли ответом обидеть тебя, неродного.

Ясно обоим, что нам не удастся себя к редким счастливым, нашедшим друг друга, причислить, но почему ты обнимешь меня не любя так осторожно и мягко, что спутаешь мысли.

Жаль, что минуту, которая сблизила нас, нечем продлить на далеком, долгие время, сядем в машину, по радио медленный джаз, жизни доверимся, ритму, мелодии, теме.

Вадим ЯРМОЛИНЕЦ.

НЕОБЫЧНЫЙ ДИАЛОГ

Курьезнейшая история случилась пару дней назад с моим соседом Егор Егорычем Макароновым. Заходит, значит, этот Егор Егорыч в автобус, через заднюю площадку, как положено между прочим, а в автобусе никого. Абсолютно. Только пацан какой-то в кепке у юшка стоит. Ну, Егор Егорыч постоял пару остановок и решил заплатить за проезд. Вынимает из кармана полтинник и говорит пацану:

— Будьте так любезны, молодой человек, передайте, пожалуйста, водителю на талончики.

Пацан же, вместо того,

чтобы схватить у Егор Егорыча его деньги и скорее оказать ему любезность, говорит:

— Пустой же автобус, папаша, идите себе и берите свои талоны сами.

Егор Егорыч такому ответу поразился.

— Ну, — думает, — вот где хамство процветает! Трудно ему, видите ли, передать! Ну и черт с ним! Не хочет передавать, я даром поеду. Зайцем.

И поехал Егор Егорыч зайцем. До самой конечной доехал. А там его контролер на три рубля оштрафовал.

ДО ЛЮДЕЙ

трудоустроенных книжок більш ніж 750 викладачів університету — все це коло діяльності Євгенія Григорівни. А ще — підготовка і візування наказів, ведення картотеки, своєчасна тарифікація співробітників. Різноманітна і трудомістка кадрова статистика і звітність — оформлення вписок, довідок, річних звітів. Євгенія Григорівна показує книги обліку кадрів — все в повному порядку, кожна графа своєчасно заповнюється, тому найточніші відомості можна одержати в будь-яку хвилину.

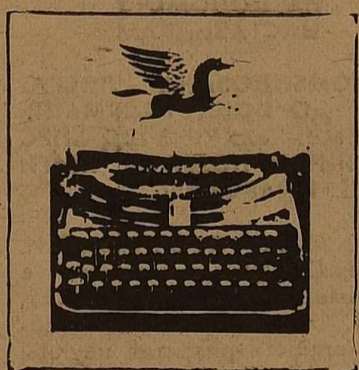
На моє запитання, як може одна людина встигнути робити так багато, Євгенія Григорівна відповіла: «Просто мені цікаво працювати з людьми, я з задоволенням допомагаю всім вирішувати кадрові питання, швидко оформити документи. На своєму досвіді переконалася, як погано, коли за канцелярським столом сидить людина, яна не бачить за паперами відвідувача — за звичайною довідкою в ЖЕК доводиться ходити тижнями. Від цього втрачається час, псується настрої». У самої Євгенії Григорівни немає прийомних годин.

— Університетські корпуси розкидані по всьому місту, — каже вона. — Викладачі люди читає лекції в головному корпусі, потім їде на Пролетарський бульвар. Ще ж йому, щоб зайти до мене в «приймомні години», треба повертатися знову в центр?

До кабінету заходить черговий відвідувач. Я прощаюся з Євгенією Григорівною, поздоровивши її з наступним святом. Хай хороший наст-

рій, який повсякдень дарує людям Євгенія Григорівна Бачинська, не покидає її саму.

В. БІЛОВА.

Валерий ДЕМИДЕНКО

МАРАФОНЕЦ

Его лицо, глаза лица я вспоминаю без конца. Я все запомнил:

боль пути, слова: «дойти, дойти»,

с собой упорную борьбу и жилку синюю на лбу. И милосердие лица, когда дошел он до конца, упал за финишной чертой, но продолжал рукой, ногой себя толкать...

А что же я?

Поскольку круглая земля, бегу виток, еще виток, еще сединку на висок, не замечая, что меня коснулась ленточка твоя, окутал мягкий голос твой и шепот губ: «Мой друг, стой...».

ПО-СУМІСНИЦТВУ

— Ви мені не підняєте підходящої роботи по сумісництву? Десять професій перебрал — жодна не підходить. А якщо по секрету, то у нашому університетському підрозділі тільки я один не маю сумісної професії.

Всі мої колеги — жінки. Всі в'яжуть. На роботі, звичайно, Дома кажуть, ніколи. В'яжуть собі шапки, светри чоловікам, собі спідниці. Кума моя теж раніше в'язала, а тепер пере-кваліфікувалася. Оце, днями приносить з «Дитячого світу» оберемок дитячих колготків. «Кому, питаю, купила?» «Собі», — відповідає. «Оце, думаю, молодець жінка. Йі — 40, діти дорослі, а вона бач, що надумала».

Коли дивлюсь, нишком щось плутає. І що ви думаєте, з 16 розміру зробила шестидесятий! На себе. Тонка робота! Ось що значить сумісництво! Тільки в'язати — не для мене. Кажете, йти в кочегари? Не солідно. От, янби в охоронники! Так не вкладає в графік своєї роботи. А то б добре!

Раніше в сторожі йшли діди, яким все рівно де дрімати — дома чи на роботі, а тепер, в основному, молодь йде «охороняти об'єкти».

А взагалі, жінкам легше знайти заняття, які можна «совміщати» з основною роботою. А найбільше їх хобі, пробачте... сумісництво — шастати по магазинах у робочий час. Я теж люблю в універмаг заходити. Правда, там здебільшого жінки пасуться. Але є і наш брат — чоловіки. То ж даремно, думаю, деякі жінки на нас «зуби гострять». Певен, що з заздрощів. Бо їх чоловіків там хіба напередодні 8 Березня можна бачити. І стоять вони розгублені серед вітрин, ніби на іншу планету потрапили. От що значить не мати відповідної кваліфікації. Але шастання по магазинах хіба це сумісництво. Потрібно знайти щось постійне, корисне. Підкажіть, будь ласка, що мені робити!

М. ВАСИЛЬЧЕНКО,
студентка II курсу
філфаку.

ПАРТИЗАНСЬКА МАТИ

Визвольний рух проти проаміканської диктатури Дуарте у Сальвадорі набирав все більшого розмаху. В партизанські загоны йдуть і молоді жінки-матері. Вони мріють про щастя своїх дітей. Вони завоюють його зі зброєю в руках.
НА ЗНИМКУ: партизанська мати.

Фото КОМІН — ТАРС.

ПОЛИГОН

(Окончание).
Начало на 3 стр.].

Санька замер, нічого не відчуваю, а розуміючи тільки, що надо как-то реагувати, сопереживати.

— Понимаешь, Березин, я ничего не почувствовал и ехать не хотел, знаю, что надо, а не могу, как страус — голову под крыло и ничего не понимаю, как умерла? Я же все помню! Она уже читала! Знаешь, как читала? «Варя, ты читай умещай! — Умею. — Ну, на книжечку, почитай. Положи на колени и наизусть рассказывает: «муха, муха, цикадуха, позолоченная бьюха...» и страшнички переворачивает, «Варечка, а с закрытыми глазами можешь?». Она поднимает личико серьезное, подумает и говорит: «Могу! Закрывает глаза и читает: «Топоры, топоры, покатались с горы... как черная железная нога... поскакала по черга...» А потом горько-пригорько вздохнет: «Ой, горе Федоре, горе!». И все хохочут, а она не понимает, обижается...»

Санька почувствовал — надо сейчас же остановить Апухтина.

— Как умерла?
— ...Не знаю... утонула... умерла... — с трудом нашелся снившийся Апухтин.

Через несколько минут мучительного для Саньки молчания Апухтин ушел по дороге в глубь виноградника — караулить останавливать и поворачивать пешеходов, движущихся в сторону полигона. Березин остался на перекрестке как бы ступающим. По сути дела, получалось, что весь взвод оцепления не очень-то нужен. Достаточно трех-пяти человек с машиной перекрыть пересечение дорог, а отсюда и все окрестные поля просматриваются до горизонта. На полигон с этой стороны можно было проникнуть разве что ползком вдоль посадки... Санька сообразил все это и уселся на прежнее свое место. «А кто же эта Варя Апухтина... Умерла... Как он сказал: не знаю, умерла, утонула...» Санька вдруг ясно и зло подумал о себе, о том, что он плохой человек и только сам знает, каков он, а все принимают его за другого. Но он не способен на сочувствие. Только притворяется. Произносит подходящие слова.

Санька встал с глыбы и пнул ее носком сапога, так, что стало больно; дернул плечом, взбрасывая поудобней ремень автомата, и принялся ходить вдоль дороги. «Муха, муха, цокотуха, позолоченная брюхо». — Навязчиво вертелось в голове.

И вдруг он увидел — человек на полигоне!
— Эй! — заорал Березин. Кинулся вперед, перескакивая камень. Автомат слетел с плеча и прикладом больно ударил в голень. — Эй! Стой! Назад!

Пространство полигона словно сжеглось, Санька бежал, амуниция плясала на нем, противогаз перепрыгнул назад и хлопал по спине. Девочка, а это была девочка лет двенадцати (солнце, выглянув очередной раз, вспыхнуло в ее русых волосах), шла, неторопливо обходя бугры, и была не так уж далеко. Она обернулась на Санькин крик, увидела его и бросилась в сторону, зычным зигзагом, высоко задирая колени, и опрокинулась. Санька понял, почувствовал, что если она сейчас вскочит, то он, пожалуй, не догонит ее; но если она побежит дальше — то прямо к мишеням...

Саньку отделяло от девочки метров пятьдесят... — Девочка, слышишь? Девочка! — прерывающимся голосом, стремясь произносить слова спокійно и задыхаясь от бега, закричал Санька. Пробежал еще метров десять и остановился. Девочка уже вскочила и глядела через плечо на злодейски приседавшего, медленно обходящего ее сбоку Саньку:

«Сейчас рванет! — подумал Березин, — тогда все...».

— Девочка! Девочка! — заголосил он. — Ты не того... А то знаешь!.. Она повернулась к нему. Санька воспрял:

— Слышишь! Тут полигон! Стреляют. Понятно? Она сморщилась, прислушиваясь: — Чего?

— Тут стрельбище, говорю!.. Как тебя зовут? А? Говорю как! Тебя зовут?

— Меня?
— Да.
— Саша... ну и чего?

Отвечая, она неожиданно нагнулась, обхватила ногу и подняла вверх скошенное от боли лицо. Ручкой потирала колени.

— Иди сюда, — сказал Санька и подбежал к ней.
Спросил, успокаиваясь: — Саша, говоришь?

— Да, Саша.
— Меня тоже, Александром...
— Подумаешь. Знаю. Мама говорит: мужское имя...

Девочка заглядывалась вокруг, присела, ойкнув, и подобрала с земли большое красное яблоко. Сочное, твердое.

Они пошли к посту. Вечером Березин, не перечитывая, отправил вчерашнее письмо. Дописал только: «До свидания, мама», и отправил домой — пусть разбираются. После отбоя долго не мог уснуть, и чувствовал, что завтра в строю он будет не такой, как раньше и не такой как все. Сегодня он понял то, что не передать словами.

..Снилось Саньке, что командир полка перед строем объявляет ему благодарность и дает краткосрочный отпуск домой. Он едет домой и его встречают на Московском вокзале мать и отец. Санька спешит, чтобы поскорее выбраться из вагона, но перед ним появляется Апухтин; возникает в сапогах гармошкой со своим особым, печальным выражением лица. Смотрит молча, делает шаг вперед и говорит: «Эх, Березин. Какие же в конце апреля яблоки? Хоть подумал?...».

МИ — ИНТЕРНАЦИОНАЛИСТИ

ПЛІЧ-О-ПЛІЧ

Майбутня робота в Інтерзагоні імені Аугусто Сесара Сандіно — це не лише конкретна форма економічної підтримки нікарагуанської революції, але й засіб інтернаціонального виховання молоді. Загін допоможе нам краще пізнати радянський народ, його національні традиції, історію і культуру. Він дасть змогу пропагувати завоювання Народної Сандіністської революції і Великого Жовтня.

У складі інтерзагону пліч-о-пліч будуть працювати представники нікарагуансь-

кої і радянської молоді, а також юнаки з інших країн, які побажають на ділі виявити свою солідарність з Сандіністською революцією. Що стосується нас, то ми з перших днів свого перебування в Радянському Союзі відчуваємо солідарність і підтримку братського ленінського комсомолу. Немає сумніву, що на заклик комітету Одеського держуніверситету відгукнуться десятки нікарагуанських і радянських юнаків і дівчат. **МАРСІО БАКА САЛАСАР**, студент III курсу ОГМІ.

ПОВОРИМО РОСІЙСЬКОЮ МОВОЮ

«Чому ми так мало спілкуємося з радянськими студентами?» — питали стажисти із УНР своїх викладачів. Такі ж питання виникли і у студентів філологічного факультету.

Коллективних зустрічей студентів наших країн в цьому році ще не було. В цілому це були індивідуальні знайомства. Але всім хотілося поговорити один з одним, більше знати про життя один одного, про навчання і відпочинок. Так народилася ідея проведення спільного вечора стажистів із УНР, студентів філфаку і курсантів ОБІМУ.

Відразу ж на вечері виникла невимучена тепла обстановка. Кожен з нас хотів якомога більше розповісти про себе, допомогти один одному, і якщо необхідно — підбадьорити. Всі ми були приємно вражені, що стажисти із Угорщини так добре говорять по-російськи (ось коли стали у пригоді

практичні заняття з російською мовою). Але, як виявилось, дівчата не тільки говорили по-російськи, але й прекрасно знали історію нашої країни, нашого рідного міста. Студенти філфаку і курсанти ОБІМУ теж продемонстрували непогані знання з історії Угорщини і Будапешта під час проведення вікторини «Чи знаєте ви Угорщину і Радянський Союз?».

Ми познайомились з народною музичною творчістю Угорщини, з задоволенням слухали вірші улюблених російських, радянських і угорських поетів. Все це нас ще більше здружило. На прощання, ми говорили: «Побільше б таких зустрічей!».

Єва ТАЛАН, стажистка із УНР.
Ольга БЕГАНЬ, студентка II курсу філфаку, віце-президент інтерклубу «Орбіта», слухачка ШМЖ.

З УСМІШКОЮ

Подружилися...

Фото ТАРС.

УРОЧИСТЕ ЗАСІДАННЯ

125-річчя з дня народження видатного російського хіміка академіка М. Д. Зелінського було відзначено в університеті спільним урочистим засіданням ученої ради хімічного факультету і Президії обласного правління Всесоюзного хімічного товариства ім. Д. І. Менделєєва. На засідання були запрошені представники наукової громадськості міста, учні-хіміки одеських вузів і науково-дослідних інститутів, хіміки-виробничники промислових підприємств, студенти хімфаку ОДУ.

На засіданні виступили декан хімічного факультету ОДУ доцент О. М. Чеботарьов, завідувач кафедри органічної хімії ОДУ доцент І. С. Волошанівський, завідувач відділом фізико-хімічного інституту АН УРСР професор Г. Л. Камалов, голова обласного правління Всесоюзного хімічного товариства професор Л. Д. Скрильов.

Учасники засідання ознайомилися зі стендом, на якому були зібрані основні твори видатного вченого.

А. ДРОЗДОВСЬКА, доцент кафедри органічної хімії.

НА ДОПОМОГУ НАСТАВНИКАМ

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА ДО ПОЛІТІНФОРМАЦІЇ НА ТЕМУ: «XXVII З'їзд КПРС — ВЕЛИЧНА ПОДІЯ В ЖИТТІ ПАРТІЇ І НАРОДУ!».

1. К. Маркс, Ф. Енгельс, В. І. Ленин. О науке и технике: в 2-х томах — М.: Наука, 1985 г.
Т. 1. Общие проблемы и закономерности развития науки и техники. — М.: Наука, 1985.

Т. 2. Роль науки и техники в развитии общества. — М.: Наука, 1985 г.

2. Ленин В. И. Письмо к организации РКП(б) о подготовке к партийному съезду. Полн. собр. соч. т. 40.

3. Ленин В. И. КПСС об Уставе партии (сборник) — М.: Политиздат.

3. Материалы Пленума Центрального Комитета КПСС, 15 — окт. 1985) — М.: Политиздат, 1985 г.

4. Материалы XXVII съезда КПСС (газета «Правда» 26 февраля — 7 марта 1986 г.).

5. Горбачев М. С. Избранные речи и статьи (апрель — окт. 1985). М.: Политиздат, 1985 г.

6. Горбачев М. С. Коренной вопрос экономической полити-

ВДЯЧНІСТЬ

Більше 20 років працює на кафедрі іноземних мов гуманітарних факультетів старший викладач Євгенія Миколаївна Цисек. Вона викладає французьку мову і в нашій групі. На юридичному факультеті, де я навчаюсь, багато таких студентів, які закінчили школу декілька років тому, і звичайно, встигли майже все забути з цього предмету. Однак, всі студенти нашої групи охоче відвідують заняття з французької мови, які проводить Євгенія Миколаївна. Вона буде зайнята так, щоб працював кожний студент, щоб він був у постійній напрузі; вчить нас бути уважними і зосередженими, вимагає наполегливості, що особливо важливо у вивченні іноземної мови. І в той же час наші заняття проходять дуже живаво. Часто у нас відбуваються бесіди про Францію, її пам'ятки, про видатних діячів французького народу, письменників, вчених. Це допомагає нам краще розібратися в матеріалі, який вивчаємо, прищеплює вміння практично застосовувати знання мови. Коли виникають будь-які труднощі, Євгенія Миколаївна завжди приходить на допомогу, доступно пояснює незрозуміле. Сама вона закохана в свою професію і намагається прищепити і нам любов до французької мови.

Євгенія Миколаївна користується великою повагою і авторитетом серед студентів. Нам хочеться висловити почуття вдячності і поваги нашій викладачці за ту увагу і турботу, якими вона нас оточила, і побажати їй успіхів в її нелегкій праці педагога.

О. КРАВЦОВ, студент I курсу юрфаку.

КАВЕРЗНИЙ ВОПРОС

— Что, пама, разве есть у нас река?
За ужином отца спросило чадо.
— Да нет, ты ж знаешь сам, наверняка.
Что за вопрос?
— Я слышал у ларька, что лес куда-то сплавил ты со склада.

Анатолий ЯНИ.

ки партии: Доклад на совещании в ЦК КПСС по вопросам ускорения научно-технического прогресса, 11 июня 1985 г. — М.: Политиздат, 1985.

7. Лигачев Е. К. Готовясь к партийному съезду. Коммунист — 1985 — № 12.

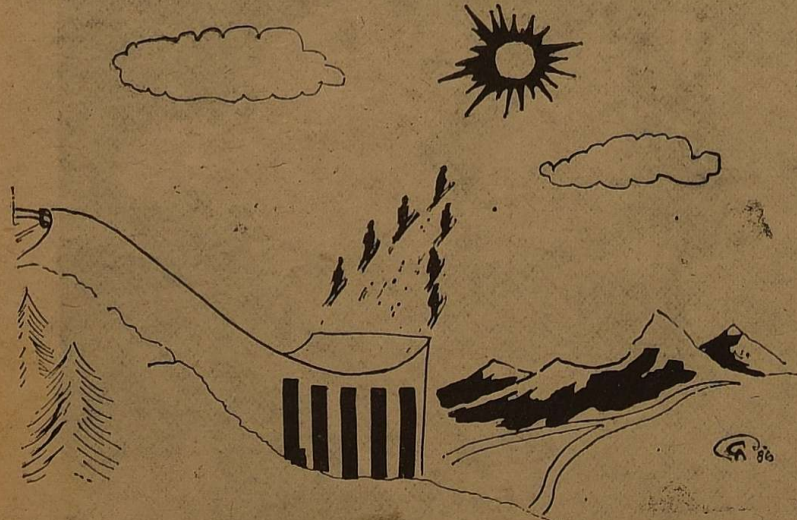
8. Лигачев Е. К. Важный этап подготовки к XXVII съезду КПСС (Партийная жизнь — 1986 № 16).

9. Шеварднадзе Э. А. Во имя прочного мира на Земле и в космосе: Выступление на 40-ой сессии Генеральной Ассамблеи ООН и на торжественном заседании Совета Безопасности ООН. (сент. — окт. 1985 г.) — М.: Политиздат, 1985 г.

10. Земляной С. Н. Духовный процесс советского общества и формирование нового человека — М.: Знание, 1985 г. (библиотека «Навстречу XXVII съезду КПСС»). Идеологическая работа: Опыт проблемы. — К.: Политиздат Украины, Вып. 5

11. Кулешов В. И., Хаченков Г. Ф. Аграрная политика КПСС. Курс на интенсификацию. — М.: Знание, 1985 г.

Л. ПОБОЧНА, зав. відділом НБ ОДУ.

Полетели назустріч весні...
Мал. О. Самбура (2 курс фізфаку).

ПИШІТЬ НАМ: 270000, Одеса-центр, вул. П. Великого, 2, держуніверситет, редакція газети «За наукові кадри».

ЗАХОДЬТЕ: Одеса, вул. П. Великого, 2, 3-й поверх, кімната 86

ДЗВОНІТЬ: тел. 23-84-13.

Редактор **М. ЩЕРБАНЬ**.

«За научные кадры», орган парткома, ректората, профкомов и комитета комсомола Одесского государственного университета им. Мечникова. (На украинском языке).